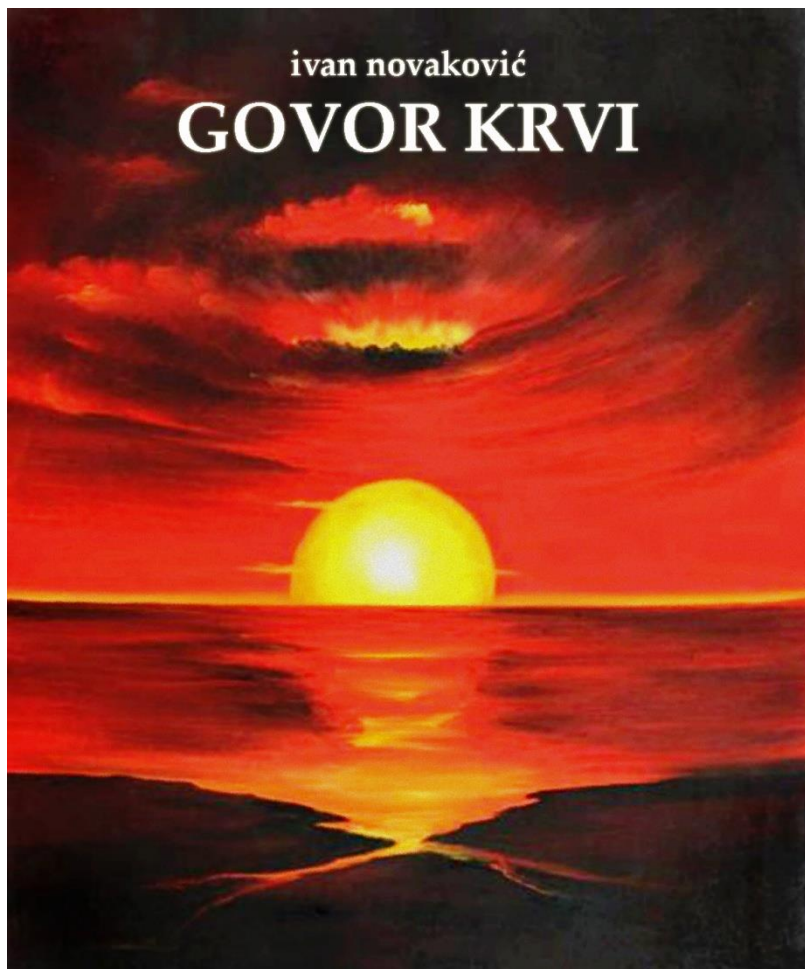

ivan novaković

GOVOR KRVI

artan publishing

Ivan Novaković
GOVOR KRVI

2014

2

Uvod

Prethodni vek je bio vek represije, opsesija najrazličitijih vrsta i naposljetku - kolektivnog ludila na najvišim instancama društvene hijerarhije. Jedna od ovih opsesija su i ratovi inspirisani nacionalnim, verskim i rasnim kategorijama. Postoji podatak da je u dvadesetom veku pobijeno sto deset miliona ljudi. Gde je otekla sva ta krv? Polazeći od tog stanovišta, autor se odlučio da napiše ovu zbirku, Govor Krvi, opsesivno insistirajući na ponavljanju reči "krv" u celom ovom delu. Ona se pominje u svim pesmama bez izuzetka, (u različitim varijacijama), predstavljajući srž čovekove egzistencije u materijalnom, ovozemaljskom svetu.

U Beogradu, marta 2014. godine

Govor Krvi

Stepenice krvi
Vode nas u tamu
Svetova prošlih,
Ili ka tirkizu nebesa
Što će doći.
Temelji u krvi
Na proklesoj zastavi
Traže duše,
Dušu za dušom,
I odsečene glave.

Koračam po krvi
Zaleđenoj u prostranstvima dalekim,
Krvi koja opija planete i zvezde,
Krvi mirotočivoj,
Krvi.

Iza mene,
Ostaju crvene stope
U šumama dubokim.
Sred lišća kopitnjaka,
Tonem u mrak.
Ubijeni pogledi,
Zovu me sivilom gradova,

Da utažim žeđ
I glad za krvlju.

Vodim ratove pod plamenim nebom,
Kupam se u svetlosti,
Bez sreće u časovima koji krvare,
Opsednut krvlju
Svega što postoji.
Na poljima mandragore,
Utiskujem krvavi pečat
Svoga tela.
Dok ležim na zemlji,
Osećajući dah njenog srca,
Koje kuca snažno.

Nada je iskrvarila
U stranice svetih knjiga.
Slova govore,
Jezikom krvavim,
Koji jednog dana
Više postojati neće.
Samo krv, krv i zemlja,
Nosiće me bogovima,
Što kucaju u meni,
Pod mojim grudima,
U podmorju krvi,
U morima rata,
U morima zlatnika,
Zasužnjenih u krv.

Propovednik

Svaka stvar
Svoje mesto ima pod Suncem,
Dok predajem svoje meso,
I prodajem svoju krv
Gospodarima rada.
Vreme prolazi.
Rođen sam da utonem
U ključali okean,
Dok krv sija visoko na nebu,
I kao crna kiša na strnjišta pada.
Pišem kao mnogi pre mene,
Govorim, a čuje me tišina.
Gubim svest,
A ostaju samo senke,
Senke, što poniru u krv.
Mnoge će godine proći,
Mnoge će zemlje
Poplavljene biti.
I slavni Mont Everest,
I Mon Blan beli,
I neosvojiva Anapurna,
Svi ćemo se ponovo roditi,
U krvi, u krvi, u krvi,
U miru nove vasiona,
Gde krv biće vakuum.
Da, sve se muči,
Iznad granica ljudskih reči.
Svi delimo isti san, istu boju,
Istu krv- istinu...

* * *

Pod korenjem iđirota,
U srcu močvarja,
Sedi moja duša,
I sedi od sećanja,
Na krvave dane i plamene noći,
Na užareno Sunce,
I vatru Antaresa,
Razgrom Algola.
Sva zemlja je pusta,
Dok podzemni radnici
Kopaju grobove
Ispod nove komete,
Što sprži Zemlju.
U mojim plućima,
Rađaju se nove tajne,
Dok dišem vodu,
Usnuo, a većan.
Bez kostiju tame,
I mesa iksanskog.
Tajne, krvave tajne,
Od sveta skrivene.

Duh,
Će nestati u večnosti ratova.
Moje telo biće beleg u oku
Srca Vaseljene.
Samo krv, krv ostaje,
Da priča i prenosi
Predanja drevna.

Po njoj gaziće sveci,

Dok prašina ne postanu,
Prašina i vetar što huji.
Vetar,
Vetar večite pustinje,
Nad ledom u predvečerje.

* * *

U jednom gradu,
Začuo se tresak giljotine,
Odjeknuvši šumama, poljima, pustarama.
Krv je oprala ceo ljudski rod,
Od grehova,
Dok su sveci jeli zemlju,
Daleko od inkvizicije savremenosti.
Nebo je sijalo tri zaboravljena dana,
Iznad tvrđave Kali Juge.
Dželat me je sanjao u crnim snovima,
Očekujući me na Kraju.
Imao je kožu tigra i pokrov na licu.
Sunce beše zašlo,
I san postade java.
Moja krv postade hrana đavola,
Dok su vladaoci nazdravljali
Novom danu
Državnosti.

* * *

Kap postade potok.
Potok postade reka.

Reka okean.
A okean svemir krvi,
U kome sada živimo.
Nebo je ugašeno,
Crvenom bojom.
Želeo sam Sunce, sve na svetu,
A dobio Protivnika u zloj krvi,
Osvetu zatrovanu zaboravljenim pismenima.
U paklenskim snovima sanjao sam sivu ljubav,
Moja voljena hranila se mojom kičmom,
A đavoli vodili ljubav u kostima.
Sve što sam doticao,
Postajalo je pepeo.
Sve što sam doticao,
Živeo, maštao,
Samo, samo
Prah i pepeo...

* * *

Kada se vratim,
Jednog dana,
Da li ćeš pustiti suzu žalosnicu?
Kada umrem,
Da li ćeš me ikad sresti iza groba?
Završiću kao svetac,
Na točku za mučenje.
Ispićeš pehar i pljunuti na moju uspomenu.
Ispićeš pehar do kraja,
I podati se mučitelju sveta,
Na krvavoj postelji trenutka.
Tvoj smeh- moj pakao,
Tvoja duša- osuda za proroka,
Tvoj život- moja robija,
Ti, koja si bila jedno samnom,
Sklonićeš se od krvave kiše,
Skokom u ključalu lavu,
Predati se bogovima rata.
Ali, ja sam krv,
Što postaće sav tvoj svet.

Nova Inkvizicija

Rođen sam
Kao pobačeno dete,
Napravljeno od krvave gline.
Kada porastem,
Postaću sveštenik,
I piću krv Hristovu.
Služiti masama za primer.
Svaka moja reč biće crvena,
Dok na kraju ne dočekam usud,
Od noža boje krvi.
Od noža božje krvi.

* * *

Klekoh i poljubih
Svetu zemlju, koja iz mene izagna
Palog anđela.
On orosi čitav svet
Ledenom zorom.

I poče rat pod nebom.
Zveri su proždirale zveri,
A čovek čoveka,
I tama tamu.
Krvarili smo,
Pod koprenom smrti.
Moja lekcija šaha,
Postade stvarnost.
Svetlost belih i šapat crnih.
Ali nisam naučio,
Da je čitav svet druge boje,
Da je čitav svet mrtvo more,
Da je čitav svet krvava grobnica,
Crvena, crvena, crvena, kao novi dan.

* * *

Nad peščanim dinama,
Huji skerletni vetar.
U gradovima led čegrti,
A gladni vuci se spuštaju iz šuma.
Sve se to ponavlja bez prestanka,
Ali ne i surovost proteklog veka,
Isteklog u veliku reku vremena,
I krvavo jezero sred crne pustinje.

U prokletom veku,
Umro sam stotinu miliona puta.
Moja smrt je kamen temeljac
Budućih nadanja, jer
Ko smo mi,
Šta smo mi-
Do zveri, zveri, zveri...

* * *

Prati me,
Do mesta koje nema ime.
Sledi me,
Na putu spaljenih mostova,
I kapi krvavog traga.
Dosegni me,
Među zvezdama-bogovima.
Kada budem pevao
Poslednju pesmu,
Budi pored mene,

Negde daleko,
Pre nego nas odnese
Krv tišine.
Tišine, tišine, tišine...

Okean

Četiri gavrana za kolac zakovana,
Krvare sred ravnice.
Osećam život u sebi,
Tako star, tako blag,
I zvuk plamenog bubnja,
Što ugasio se u prosečnosti.
Promiču slike,
Promiču suđaje,
Vretena od ljudskih kostiju,
I tkanje od koža.
Sanjam čele kule i ognjišta
Bez vatre.
Putujem.
Snovi su sivi i teški,
Kao okean,
Kome se više neću vraćati.

* * *

Crni voz,
Promiče predelom,
Dok njegovi točkovi
Ne zarđaju.
Zbogom rodni grade,
Vratiću ti se kao mag,
S upaljenom luči i videlom
Za ljude.
Krv ključa u mladim žilama,
A ptica peva u zenitu.

Koliko godina košta
Lepota ovog trenutka?

* * *

Još jedan dan je prošao.
Još jedno srce utrnulo.
Još jedna topionica,
Skrnavi nebo.
Spaljen, a živ,
Umirem u prokletstvu.
Seti me se,
Bez krvavog sečiva u ruci.

* * *

Usnuo,
Sred zelenog polja,
Zaštićen svetlošću podneva.
Ali nemam odbrane,
Od sopstvene krvi,
Što zove, uvek zove.
Uvek,
Zove...

* * *

Ponuđen otrovom,
Nasmejaću se i tražiti još,
Samo da se ugasi šapat krvi,
Što prekriva ovaj svet.

* * *

Devojko,
Ne vodi me u beskraj trenutka,
Koji ću spaliti
U sećanju.
Ne podari mi svoj pogled,
Da ostane na mom dlanu
Kao krvavi žig.
Ostavi me samog,
Među cvetovima verema,
Da krvarim pustinjačku pesmu.
Ostavi me,
Neka me rastrgnu divlje zveri,
Neka mi duh oteža u polju čemerike,
Neka usnim među makovima,
Jer sit sam lukave krvi,
Pod tvojim stopalima,
Pod tvojim grudima,
U tvojoj večnosti.

* * *

U jednom sekundu izgubih sve,
Sve što sam poznavao,
Kao istinito, lepo i dobro.
Umesto toga, došao je on-
Krvavi šaptač, uništitelj snova,
Svedržitelj podzemlja,
Planeta pustinja i pahulja,
Moja sedokosa pratilja,
Pogled neptunovskog sjaja.
Kada ga u ljudima prepoznam,
Postajem led u žili,
I njihova poslednja kazna.

* * *

Razgovor je izbegavanje osuđenosti na tišinu.

Imao sam prijatelja,
Za ceo život, do samog groba,
Pa i iza.
Ali, jednog dana on postade vuk.
Krv je kapala sa njegovih zuba.
Strah preklanih je zavijao na Mesec
Iz njegovih pluća.
Imao sam prijateljicu,
S kojom sam delio hleb, postelju i so.
Jednoga dana postala je škorpion,
Uvek spreman da ubode,
Prvo drugog a potom i sebe,
Da zauvek nestane u večnoj vatri.
Imao sam i dete,
Zavejano u snegu.
Postalo je nerešiva slagalica,
U bajci o Snežnoj Kraljici,
Sa ledenom iskrom u srcu-
Postalo je čovek.

* * *

Isuviše dugo,
Jeo sam prašinu i led,
Ali nisam upoznao
Gorčinu krvi,
Jer nisam klao,
Jer nisam ubijao za tebe,
Jer nisam sanjao glasove u noći,
I moja zvezda neće utrnuti,
Nikad, nikad utrnuti.

* * *

Prokleta seme,
Sada je proklijalo,
U gustu i duboku šumu
Izraslo.
Prekrilo je gradove,
Potopilo mora,
Ugasilo pogled sinova ljudi,
Ostadoše retki,
Koji nisu okrvavili ruke,
Već sijaše svetlošću nebeskom,
U tišini, bez taštih i prejakih reči,
Sijaše zauvek, u tišini.

Vladalac Tišine

Sneg,
Prekrio je tresetišta
U hladnom dostojanstvu.
Vetar caruje,
Dok Sunce ne dođe u tačku zenita,
I na poljima ispiše krvavi žig svog sjaja.
Ostrva,
Nisu daleko.
Gledaj kako more udara u stene,
Kako vreme kuje obale,
A godine, vekovi prolaze,
Pod njegovim očima,
Kad ljudi više ne bude,
Samo blagi osmeh
Stoletnog drveća,
Lokvanja na vodama,
I lika podmorja što na nebu se ogleda.

* * *

Utva zlatokrila,
Leti nad plamenim poljem.
Sunce žeže,
A u mojoj duši vlada mir.
Seni su poražene,
Iako besni krvavi rat.
U poslednjem sekundu,
Staješ na skrivenu minu.
Raščetvoren, predaješ se usudu.
Stvaraš nove planete, nova Sunca,
Da se više nikada, nikada ne vratiš.

* * *

Plavetna voda,
I detlić što kuca u drvo,
U letnjim danima,
Za koje smo se borili.
Za mir podneva,
I krv predvečerja.
Predajemo se snu,
Bežeći od mašina,
Što donose plač,
Jer vreme ne pokazuje milost.
Silosi banaka,
Sigurno vladaju.
Radi ili umri.
Zatruj ili nestani.
Budi zao ili te neće biti.
Budi kao šapat,
U jesenjim noćima,
U kojima teče crna krv,
Elite malobrojnih.
Iščekujem ponovno rođenje,
Daleko od njih,
Daleko od najdubljeg pakla.
Ponovo mlad,
Ugrabio sam Mesec i zvezde sjajne,
Krunisan od strane vilinskog kralja,
Neću potonuti u živo blato
Trenutaka zaborava,
Već plamsati u sećanju svemira.
Bez kraja, u sećanju svemira.

* * *

Mlad mesec,
U plamenu.
Pod njim sijaju četiri jahača,
Na konjima žarnim.
Oko njega zvezde ognjene,
Tonu u senku.
Svemir je hladan.
Duše putuju daleko,
Ka planetama krvi,
Koje pobeđuje svetlost
Početka i kraja.

* * *

Mase se komešaju,
U časovima tmastim.
Vreme ističe,
Do krvavog kraja.
Na putevima,
Kovitla se prašina.
Ravnica je podnevom okupana.
Daleko od gradova,
Nalazim sreću,
Tako retku
U sumračju sveta.
Iste životne priče,
Ponavljaju se hiljadama puta,
Ali Sunce sve greje, sve vidi
Sve zna...

* * *

Škorpion,
Je načinio poslednji ubod.
Otrov viziju daruje,
Krv prošlosti i zlato što će doći.
Zlato prostranstva i večni nepovrat
Dolini suza.

* * *

U paklenskom snu,
Čovek pada sa vrha zvonika.
Čuje se krik.
Njegov život,
Taj je krik,
Prvo i poslednje,
Na ovom svetu,
U krvi.

* * *

Sedim sasvim sam.
Moji sedi dani trunu.
Grad je crna pustara,
Gde se sanjaju snovi uzaludni.
Novac iz krvi izranja.
Robujemo vestima,
O pokoljima u krajevima dalekim.
Omeđeni prošlošću,
Na bodljikavoj žici budućnosti,
Spaljeno je još jedno dete,
Jer sve je pod visokim naponom.
Prilično prazan,
Ne hodim u slobodi.
Postoje samo maske i seni,
Samo maske, samo seni,
Koje lažu, lažu, lažu...

* * *

Račun preokreta,
Obojio je moje dane krvlju.
U srcu mi seme kukute,
A pod nogama mandragore koren.
Oduzimam sebi život,
Jer je tako pisano
Nekada davno,
Kad sam usnio san prokletstva,
I gavrana što krvavo grakće.
Ponovo rođen,
Živim isti život,
Koji ponovo sebi oduzimam,
I ponovo, i ponovo, i ponovo
Do zaborava na mržnju,
I kraja vekova.

Neka tako bude.

* * *

Ukraj reke,
Odbrojavam poslednje dane.
Život bi raspeće,
Koje se neslavno završava.
Izgubio sam kuću i snove,
Pod neumornim bičem državnosti.
Za dete svetlog Urana i srpastog Meseca,
Nije bilo mesta,
Među betonskim blokovima.
Možda ću zauvek usnuti na deponiji,
Ali pesma će ostati,
Da živi u tvojim venama,
I teče,
Kao krv životvorna,
Kao neprijatelj novca,
I svetlost Sunca u visini.
Svetlost, svetlost, prasketlost...

* * *

Ledeni žarač,
Sažego je moje oči.
Istrpeo sam taj bol
Dok je šibao vetar,
A u daljini plamsale vatre.
Vekovi su prolazili,
Dok sam robovao tamnici života,
I gledao samo unazad, na sećanja.
Jednog dana,
Pronađoh kalauz istine,
I utekoh u duhu,
Ka Suncu što me primi
U sebe.
Sred Sunčevih pega,
Večito kuca moje i Sunčevo srce,
Moja krv,
I krv Sunca.
Krv Stvoritelja.

* * *

Zagrli vetar,
I krvavu kišu što pada.
Nađi izlaz,
Iz laguma laži
Ovog vremena.
Sakrij se u tihoj borbi,
I dočekaj smrt svih strahova.
Spremno izađi iz pećine,
Donesi mač beli,
I trokrst dana davnih.
Skrši hulna znamenja
Vladaoca,
Pustivši svetlost,
U zemlji zatočenu.
Neka ona pripadne,
Svakom ko na njoj živi.

* * *

Tako je tiho,
U podrumu večnosti.
Iz sveta gladnih duhova,
Posmatram Zemlju.
Kako sporo prolaze životi,
U sivilu gradova.
Krvarim, iznova i iznova.
Eoni betoniraju staništa.
Čak i osuđeni na pakao,
Nadaju se kraju robije.
Ponovo se rađam,
Sred fabričkih sirena.
Odlazim na posao,
Sveden na dve dimenzije.
Avica- moj je usud.
Ipak, i dva eona iščezavaju,
U prašini peščanika.
Biću slobodan,
Kad vremenu dođe kraj,
U poslednji dan.
U novom raju na Zemlji,
Ko zna kad, ko zna kad...

Otkrovenje

Kiša
Sve spira, sve nosi
Teška kao zemlja,
Duboka kao krv.
Znam,
Doći će i kiša
Večne tuge,
Za one koji mrze
Plamenu kuglu što se zorom,
Iznova pomalja.
Kad prođu dani, kad prođu noći,
Da, kad prođu dani
I noći...

* * *

Pepeo,
Pojeo je Sunce.
Zima nosi crne oblake.
Nad vodama je led.
Vrbe pevaju krvavu tužbalicu.
Duboko pod zemljom,
Nastavlja se neslavna istorija
Ljudske gluposti.
Ono što je na početku dato,
Izgubljeno je zauvek.
Došao je poslednji vek.
Poslednji
Vek.

* * *

Umirem od tuge
Za prošlim danima,
Kad svet beše zelen,
A život tek san u nizu.
Sada sam sam,
Lutajući duh pod svetlošću Meseca
U rastu.
Sam kao platan stogodišnjak,
Iščekujem čudo ponovnog rođenja.
Nove prilike da zauvek počinem,
Pod zvezdama, skriven među bulkama,
I mahovinom močvarja.

Sada, stariji, kada je poraz progutao sve,
Molim se da ne vidim kraljevstva usuda,
Da nikad ponovo ne potonem,
U glib krvi,
Glib,
Krv.

Dug

Mačevi su ukršteni.
Na kopljima budućih dana,
Probodena leži moja duša
U olovnom životu.
Krv je okovala led,
A led duh.
Osveta je stigla,
Prolivena u hiljadama rođenja.
Dug se vratio,
Da sve, sve okonča.
Okonča, zauvek.

* * *

Nikad nisam poznavao
Umeće materije,
Keca iz rukava zarade.
Osuđen, u bedi,
Nesposoban za povratak tajni.
Proklet i neupotrebljiv,
Trudim se da budem bolji čovek
Nego sada.
Uvek bolji
Nego sada.
To famozno *sada*,
Na kome insistiraju fakiri,
Misionari i ribari nove epohe,
Stari mudraci i lažni proroci,
Živi i počivši,
Svi što na koncu
Večnost priželjkuju,
Večnost kao zadatak, imperativ
Cilj, krvavu platu.
Prerano sam prešao tu ravninu.

* * *

Dotičem prah.
Nije to ništa posebno,
Osim što kao šapat
Curi među prstima.
Šapat u noći,
Kome nema kraja,
Dok krv pulsira u venama.
Život je kao glečer,
Kome nema kraja.
Mogu li izabrati Sunce
I iza groba?

* * *

Posledica,
Zabola je strelu u poslednji dan.
Vratih se,
Da ponovo usnim.
Tako će uvek biti,
Dok ne dokučim tajnu,
Koja nije prolivena kao krv,
Već sija,
U zvezdanom zlatu,
U magmi duše,
U nebesima bez oblaka,
U početku,
Koji ne zna za kraj.

*Autor je citirao grupu Cult u prva dva stiha pesme
"Okean". Hvala im na inspiraciji!*

O Autoru

Ivan Novaković rođen je 1975. u Beogradu. Objavljivao je kratke priče i poeziju u antologijama, novelu "Otisak", zbirke pesama "Vajgač" i "Večiti decembar" u izdanju Artan/Stonerizer Publishing. Svirao je u nekoliko underground bendova među kojima su najpoznatiji Dažd, Gypsy Wizard and the Prophets of Doom, Monoton i Aparatčik. Živi i radi u Beogradu.

www.puljp.org